

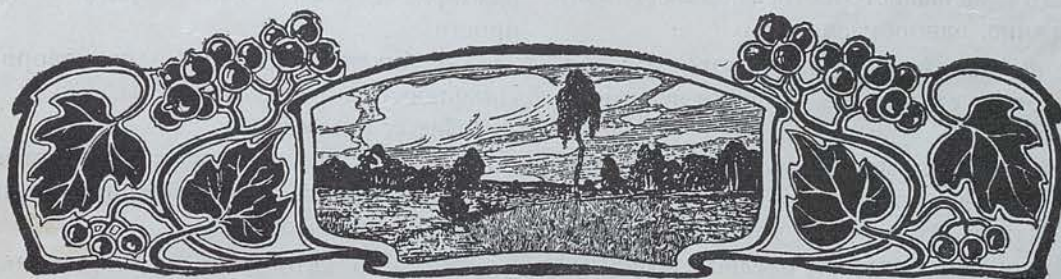
Внезапно най-напрѣдъ единъ, а слѣдъ това всички, освѣнъ Колю, напуснахме мѣстата си и започнахме да си показваме майсториитѣ прѣдъ Мария Антоанета. Пецо свирѣше и пухтѣше като локомотивъ, който излиза бавно, но шумно изъ гарата, забързва прѣзъ полето, свири, върви бавно на мостове, свири оглушително прѣдъ тунели, отново забързва, отново забавя хода си и полека, безшумно влиза въ гара нѣкоя, дѣто слѣдъ три удари, най-напрѣдъ само единъ ударъ, сетнѣ два, сетнѣ три — трѣгва отново. Карата скочи на ржцѣтѣ си и взе да ходи само по тѣхъ, съ крака изправени на горѣ. Боята (всѣкой отъ насъ си имаше прѣкоръ) седна турски, улови съ двѣтѣ си ржцѣ върховетѣ на обувкитѣ си и се затъркаля прѣзъ глава, цѣлъ обърнатъ на нѣкаква топка. Пиеръ-Кузината се заплѣзга на горѣ по тополата и спрѣ горѣ, безъ да се държи за нея съ ржцѣтѣ си. Тѣй всѣки отъ насъ, направи това, що му идѣше отъ ржка като гимнастика, масторлѣкъ или фокусъ. Всичко хареса на Мария Антоанета. Тя се извърна болѣзнено само, когато Ангелчо обърна наопаки

клѣпкитѣ си, та се видѣ червеното имъ. Но когато той захапа цигарата съ запаления край вжтрѣ въ устата и започна да пѣха въ устата си запаленъ памукъ — тя, Мария-Антоанета, на нѣколко пжти го моли да ѝ повтори тия „рисковани“, споредъ нея, фокуси.

Нашитѣ умѣния и фокуси се свършиха, пѣкъ и Колю казваше, че е врѣме да заведе Мария-Антоанета при майка ѝ, инакъ щѣли да откриятъ, че тя е била на Версaille.

Трѣгнахме да си вървимъ, изпратихме я до вратата на градината. Колю и тя бѣха вече далекичко отъ насъ. Ние стояхме, стояхме и влѣзохме отъ ново въ градината. Всѣки отъ насъ набра цвѣтя и тичешкомъ настигнахме Мария-Антоанета и ѝ поднесохме букетчетата си.

Цѣли двѣ години бѣхме играли въ градската градина, и никога не бѣхме кжсали цвѣтя. А сега? За първъ и послѣденъ пжтъ ние трѣбваше да окрадемъ градината: ние не можехме да допуснемъ, щото Мария-Антоанета да посѣти, прѣбивава и напусне благосклонно Версaille, безъ да ѝ поднесемъ цвѣтя!

КОСАЧЪ.

Ведро, чисто е небето.
Тихо — вѣтрецъ не полѣхва,
А косачу на сърдцето
Пада омаля — въздѣхва.
Че едвамъ върти косата,
Падатъ тежки снопѣ-откоси;
Шеметъ вий се на главата,
Трѣни, бодилъ — крака боси!
Жега. Въ потъ снага възврѣла,
Нигдѣ сѣнчица — прохлада;

За водица изгорѣла
Душа чезне, мълкомъ страда . . .
Прѣдъ очи му се стѣмнява,
И откапватъ му ржцѣтѣ, —
Но да коси не прѣстава —
Знае ли почивка лѣтѣ? . . .
Нѣма вѣтрецъ да полѣхне,
Нито птичка да прѣхврѣкне, —
Та косачътъ да отдѣхне . . .
Ехъ, кога ли ще се мрѣкне!

Седларево

Вуйчо Ваню.